

vende sin ret til uden videre at afvise et tilbud, hvis den tilbudte bolig ikke er passende efter de ovennævnte kriterier.

I *stk. 4* foreslås, at der som hidtil skal gælde en fortrydelsesret for en husstand, der har fået anvist en erstatningsbolig. I indtil 2 år efter anvisningen, dvs. 2 år efter indflytning i den første erstatningsbolig, har husstanden således ret til at få anvist en anden erstatningsbolig, fortrinsvis i sit tidligere bykvarter. Hvis husstanden selv finder en erstatningsbolig, har husstanden ikke fået anvist en erstatningsbolig, hvilket medfører, at husstanden i dette tilfælde ikke har fortrydelsesret.

Stk. 5 fastsætter bestemmelser om, at kommunen i forbindelse med at den giver tilbud om erstatningsbolig tillige skal oplyse om husstandens adgang til at gøre indsigelse og om frister herfor.

Endelig indeholder *stk. 6* bestemmelser om frister for husstandens adgang til at gøre indsigelse mod den tilbudte erstatningsbolig, hvis husstanden ikke mener, at den opfylder kravene. Hvis kommunen modsat mener, at den tilbudte bolig er passende og således ikke vil anerkende husstandens afvisning af den tilbudte erstatningsbolig, skal kommunen indbringe spørgsmålet for byfornyelsesnævnet.

Til § 63

Bestemmelsen, som erstatter gældende lovs § 145, vedrører gennemførelse af genhusning i boliger, som kun i en kort periode – som udgangspunkt højst 6 måneder – vil være ubeboelige i forbindelse med ombygninger.

Efter *stk. 1* omfatter den midlertidige genhusning dels lejere af udlejningsboliger og dels i begrænset omfang andelshavere og ejere, som selv bebor deres bolig. For de to sidstnævnte typer boligtageres vedkommende er der mulighed for midlertidig genhusning, hvis boligen skal fraflyttes som følge af afhjælpning af kondemnable forhold. Typisk vil der være tale om installation af WC i lejligheden. Bestemmelsen giver en ret for kommunalbestyrelsen til at forlange, at husstanden midlertidigt overtager en anden bolig, som kommunen skal fremskaffe, og som, jf. *stk. 2*, ikke behøver at opfylde de krav, som en permanent genhusningsbolig skal opfylde.

For at undgå at der opstår driftstab for udlejer i den periode, hvor lejligheden står tom, skal lejeren efter *stk. 3* fortsætte med at betale lejen i den hidtidige bolig, ligesom andelshavere og ejere, der selv bebor deres bolig, skal betale boligudgiften i den hidtidige bolig. Kommunalbestyrelsen betaler lejen i den midler-

tidige erstatningsbolig. Lejeren skal dog aldrig betale mere end den laveste leje. Hvis derfor lejen i den midlertidige bolig er lavere end lejen i den hidtidige bolig, skal lejeren kun betale denne lavere leje, og kommunen betaler differencen mellem de to lejebeløb. Staten refunderer kommunens udgifter med 50 %.

Til § 64

Bestemmelsen vedrører fremskaffelse af boliger til kommunal anvisning i forbindelse med genhusning og svarer med enkelte redaktionelle ændringer til gældende lovs § 146, *stk. 1-7*.

Efter *stk. 1-2* træffer den enkelte kommunalbestyrelse selv bestemmelse vedrørende genhusningsforpligtelserne for private udlejere og almene boligorganisationer i kommunen.

Der kan dog højst kræves stillet hver 3. ledige bolig til rådighed, og for så vidt angår private udlejningsejendomme kun, hvis ejendommen har mindst 6 beboelseslejligheder. For sidstnævnte ejendommers vedkommende ses der ved opgørelsen af ledige lejligheder bort fra lejligheder, der lovligt agtes benyttet af ejeren, samt fra lejligheder, hvor ejeren i øvrigt har rimelig grund til at modsætte sig, at disse stilles til rådighed som erstatningsbolig.

Forslaget sigter på at opretholde genhusningskapaciteten, således at genhusningsbehovet kan opfyldes samtidig med, at de husstande, der skal genhuses, får bedre muligheder for lokal genhusning, idet disse husstande erfaringsmæssigt ofte ønsker at blive boende enten i kvarteret eller i de tilstødende kvarterer.

Det bemærkes i den forbindelse, at selvom almene boliger efter forslaget ikke længere kan opnå støtte til byfornyelse, er det under hensyn til den offentlige støtte, der er ydet til opførelsen af disse boliger, skønt rimeligt, at den almene sektor fortsat medvirker til løsning af kommunernes genhusningsforpligtelse.

Det er en forudsætning for kommunens beslutning om at indføre genhusningsforpligtelsen i den private og almene udlejningsboligmasse, at kommunen selv anvender mindst halvdelen af de boliger, der bliver ledige i kommunens egne ejendomme, til genhusningsformål, jf. *stk. 4*.

Efter den gældende bestemmelse i § 146, *stk. 3*, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at så længe ejere af private udlejningsejendomme modtager støtte til bygningsfornyelse efter kapitel 3, skal de stille indtil hver 4. ledige lejlighed til rådighed for kommunalbestyrelsen til løsning af påtrængende boligsociale problemer i kommunen.